

на чергаритѣ, заложени на пращината полянка на края на градътъ, прѣдъ него се озова голѣмо хоро. Нѣкой сиромашъ крайчанинъ имаше свадба, и въ нея участвовахъ всичкитѣ махалени, види се, защото хорото бѣше безко-
нечно дълго.

— Ето какво е свѣтътъ, помисли си той: тамъ готвѣтъ топове, тукъ се женѣтъ и нито му мислѣтъ за утрѣ...

Но той веднага се убѣди, че и тукъ не липсуваше революционниятъ елементъ: хорото се прѣдвождаше отъ Безпортева, който, макаръ малко хромъ, бѣше знаменитъ играчъ. Той махаше бѣла кърпа въ ржка и играеше твърдѣ лудешки и ексцентрично, и даваше на безкрайната жива верига, която го слѣдеше, най-капризнитѣ кривулениа и фигури: ту хорото заприлича на единъ безукоризненно — правиленъ полукръгъ, ту се завие около себе си, като заспалъ смокъ, и пакъ се развие и прѣобърне въ права линия, или пъкъ изображава разни фантазии. Широкото дѣно на патуритѣ му се развѣваше побѣдоносно при всѣко ново засиляне напрѣдъ.

Полека-лека Марко наближи до самото хоро, което бѣше въ разгарътъ си и тогава той видѣ, че Безпортевъ бѣше твърдѣ пиянъ и той се така силно хвърляше и рипаше, и съ него цѣлата гѣвкава колона, като че той ъ води на пристѣпъ възъ нѣкоя крѣпостъ. Ентузиазмътъ на Безпортева бѣше се съобщилъ и на пай-последнята брънка на опашката на колоната, която съставлявахъ петгодишни дѣчица. По негова заповѣдъ музикантитѣ бѣхъ мѣкижли и самитѣ хороиграчи и хороиграчки заедно съ играта и пѣяхъ. Споредъ гласътъ на пѣсенята, хорото отиваше на повръщулки. Пятѣомъ, Марко зачу тия стихове отъ пѣсенята:

Надѣвашъ ли се, Калино,
Бачо ти Колю да доде?
Бачо ти Колю да доде,
Армаганъ да ти донесе?
За бѣла шия — герданче,